aby za součinnosti strany bylo zjištěno, je-li správným tvrzení st-lovo, že nemovitosti ty po rozumu § 2 záb. zák. jemu vlastnicky nenáležejí.

Stížnost ohledně výpovědi ani netvrdí, že by výpovědi byly i některou z těchto nemovitostí stihly a nemá proto zrušení to ovšem na výpovědi naříkané vlivu.

Stížnost vidí konečně předčasnost a tedy nezákonnost nař. výpovědi v tom, že nebylo vyčkáno rozhodnutí nss-u o stížnosti podané proti záboru a zamýšlenému převzetí, že nebylo vyčkáno výsledků jednání o případnou dohodu, kterou by event. výpověď mohla se státi vůbec bezpředmětnou. Námitky ty nebyly shledány důvodnými. Nehledě k tomu, že stížnost podaná u nss sama o sobě nemá odkladného účinku (§ 17 zák. o ss), je z nálezu tohoto zřejmo, že stížnost ta, pokud jde o nemovitosti, na něž se vztahují výpovědi, se zamítá jako bezdůvodná. Jeví se proto námitka tato vlastně bezpředmětnou.

Pokud jde o jednání ve příčině smírné dohody, tu i kdyby se stranou bylo zahájeno — kdy a jak se to stalo, stížnost ani neuvádí — nemohlo by to úřadu brániti, aby přes to vydal rozhodnutí zákonu odpovídající. Nss stojí na stanovisku stpú, že jednaje s vlastníkem zabraného velkého majetku o možnou dohodu ve příčině jejího převzetí, nevystupuje jako úřad judikující, nýbrž jako zástupce státu, tedy jedné ze smlouvajících se stran. Jeho prohlášení při jednání takovém učiněná nemají tedy povahu právní moci schopného rozhodnutí neb opatření, nýbrž právě jen povahu prohlášení strany, takže dovolávání se takového p r o h l á š e n í ve stížnosti u nss podané nemůže vůbec dovoditi nezákonnost neb vadnost r o z h o d n u t í žal. úřadu . . . . .

Č. 3399.

P o z e m k o v á r e f o r m a: O nároku vlastníka zabraných nemovitostí podle § 11 zák. záb.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 5231.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 3105 adm.

V ě c: Mikuláš a Markéta O. proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. president v. v. Rudolf Vyšín) o nárok dle § 11 zák. záborového.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lé uzavřeli dne 19. srpna 1922 se stpú-em dohodu, dle níž měl tento úřad převzíti od st-lů četné nemovitosti z jejich zabraného velkostatku T. a Z., měl jim však propustiti ze záboru dle § 11 zák. záb. zbytek tohoto velkostatku, mající výměru 444 kat. jiter 348 čtv. s. zemědělské půdy a zaujímající kromě toho živé i mrtvé toky řeky Tisy.

Výměrem ze 16. března 1923 oznámil stpú st-lům jako dědicům Zoarda O., že se rozhodl převzíti nemovitosti zapsané ve vložce č. 1 obce A. a č. 150 obce K., kteréžto oznámení bylo doručeno kuratorovi dědiců Dru Vojtěchu A. okresním soudem s vyzváním, aby se dědici u tohoto soudu do 30 dní ode dne doručení oznámení písemně vyjádřili, zda u nemovitostí k převzetí určených uplatňují právo podle § 11 zák.

ze 16. dubna 1919 č. 215 Sb.. jinak že úřad bude míti za to, že souhlasí se zamýšleným převzetím.

K vyzvání tomuto podal Dr. Vojtěch A. u okresního soudu v U. písemné prohlášení, že jako opatrovník nezletilých Mikuláše a Markéty O. a jako již splnomocněný právní zástupce vdovy Palmy O., roz. L., uplatňuje právo na propuštění 500 ha půdy ze záboru a žádal, aby za účelem vyměření této půdy na místě samém podniknuty byly veškeré nutné kroky.

Stpú výměrem z 9. července 1923 odmítl tuto žádost jednak jako nepřípustnou, a odůvodnil rozhodnutí své takto: — — —

Proti tomuto rozhodnutí podávají st-lé stížnost k nss, o níž soud uvážil takto: — — —

Proti věcným důvodům, o něž opírá se nař. rozhodnutí, zamítajíc vznesený nárok na ponechání sporných pozemků dle § 11 zák. záb., formuluje stížnost pouze námitku j e d i n o u namířenou proti prvému z těchto důvodů, totiž že nárok jejich nebyl vyčerpán ponecháním půdy od velkostatku T. a Z.

Námitka tato jest však bezdůvodná. St-lé netvrdí, že půda, jež jim byla ponechána dle § 11 zák. záb. nedosahuje výměry uvedené v § 2 tohoto zák., nýbrž pouze namítají, že i za předpokladů uvedených ve větě druhé § 11, jichž existenci snaží se prokázati dobrozdáním lesního rady R., má jim propuštěna býti ze záboru větší výměra půdy, než se uvádí v § 2 zák. záb.

Nároku takového však st-lé nemají. Nss vyslovil již v nál. Boh. 3105 adm., na nějž tuto odkazuje, že rozsah nároku plynoucího vlastníku zabraného majetku z ustanovení § 11 zák. záb. jest plně vymezen a určen již větou prvou tohoto předpisu, která stanoví, že majitelé zabraných statků mají právo, aby z majetku jim zabraného byla jim přidělena majetnost n e p ř e s a h u j í c í výměry uvedené v § 2 tohoto zák. Věta druhá tento nárok vlastníka nerozšiřuje, nýbrž úřadu pouze umožňuje (arg. slova »lze propustiti«), aby se zřetelem na z á j m y v e ř e j n é h o blaha ponechal vlastníku větší výměru půdy tehdy, když by jejím propuštěním pouze v rozsahu § 2 zák. záb. dotčeny byly zájmy veřejné.

Na ponechání půdy v této větší výměře však vlastník sám naléhati nemůže, neboť vlastního nároku nemá a k ochraně zájmů veřejných povolán není.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3400.

A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í: Jak má rozhodnutí správního úřadu býti odůvodněno?

(Nález ze dne 27. března 1924 č. 10.030/23).

V ě c: Eduard B. v O. proti ministerstvu školství a národní osvěty o osvobození od placení pensijního příspěvku.

V ý r o k: N a ř í k a n é r o z h o d n u t í s e z r u š u j e p r o v a d y ř í z e n í.